

Arrest

nr. 104 244 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. CAMBIEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger van gemengd Ossetisch-Armeense origine te zijn. U bent gehuwd met M.N. (OV X) met wie u drie kinderen heeft: L. (OV X), Me. (OV X) en G.. Tot 2005 woonden jullie in de wijk Lodkin in Tbilisi.

Sinds eind 2003 werd uw man afgeperst door medewerkers van het Ministerie van Binnenlandse Zaken omwille van het feit dat u van Ossetische origine bent.

In 2005 verkochten jullie jullie appartement in Lodkin. U ging met uw zonen Me. en L. in het dorp Sagrasheni wonen; uw man, een zakenman, woonde afwisselend in Tbilisi en Sagrasheni.

Op 25 december 2006 vielen medewerkers van de regionale politie jullie huis in Sagrasheni binnen. Uw zonen probeerden zich te verdedigen maar liepen zelf verwondingen op. De agenten voerden een huiszoeking uit en riepen dat ze verboden Ossetische literatuur hadden gevonden. U en uw twee zonen

werden meegenomen naar het politiekantoor. De agenten sloegen jullie en dwongen jullie om documenten te ondertekenen waarin jullie toegaven dat uw man verboden Ossetische literatuur in Georgië verdeelde. In jullie appartement in Tbilisi werd op hetzelfde moment een huiszoeking uitgevoerd. Nadat jullie deze documenten hadden ondertekend, brachten de agenten uw man hiervan op de hoogte.

Op 27 december betaalde uw man het geëiste geld en werden jullie vrijgelaten. Uw zoon L. werd hierna korte tijd opgenomen in een psychiatrische instelling.

Eind augustus 2008, na de kortstondige oorlog diezelfde maand, vielen de agenten opnieuw binnen in jullie woning in Sagrasheni. Opnieuw werden u en uw zonen meegenomen naar het politiekantoor van Tetrtskaro. Ditmaal eisten de agenten dat uw zonen documenten zouden tekenen als zouden jullie wapens bewaard hebben in het huis. Toen uw zonen weigerden, werden ze meegenomen naar een bos en daar ernstig geslagen. Uiteindelijk werden jullie na twee dagen vrijgelaten nadat uw man opnieuw een grote som geld had betaald.

Na jullie vrijlating verlieten jullie de regio Tetrtskaro. Uw man en Me. doken onder bij familieleden in Tbilisi. Ze waren op zoek naar een manier om het land te verlaten.

Op 10 september 2008 viel de politie binnen in de woning waar uw man en zoon zich schuilhielden. Uw zoon kon ontkomen maar uw man werd meegenomen naar de Zee van Tbilisi en daar ernstig geslagen. Uiteindelijk verlieten uw man en Me. Georgië in november 2008. Zij vroegen asiel aan in België op 23 december 2008.

U bleef met uw zoon L. in Georgië wonen. Jullie brachten de winter van 2008-2009 door in Svaneti; nadien woonden jullie afwisselend bij familieleden in Tbilisi en Sagrasheni.

L. vertrok in december 2010 uit Georgië. Hij vroeg eveneens in België asiel aan.

Na zijn vertrek verbleef u afwisselend bij uw schoonmoeder en schoonbroer in Sagrasheni. De politieagenten bleven evenwel op zoek naar jullie.

Uiteindelijk verliet u Georgië op 17 oktober 2012. U reisde per vliegtuig van Tbilisi naar Minsk, Wit-Rusland. Van daaruit reisde u naar de Poolse grens, waar u asiel aanvraagde.

U reisde evenwel direct door naar België, waar u aankwam op 20 oktober.

U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 31 oktober 2012.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van de problemen van uw man. Deze was sinds eind 2003 tot aan zijn vertrek uit Georgië in 2008 meermaals afgeperst omwille van uw Ossetische origine. Ook u en uw kinderen geraakten hierbij betrokken. Na het vertrek van uw man verbleef u bij verschillende familieleden. De agenten die uw man geld afpersten bleven op zoek naar jullie.

Er dient vastgesteld te worden dat uw motieven om asiel aan te vragen gelijk lopen met deze die ingeroepen werden door uw man in het kader van zijn asielaanvraag in België. Ook uw beide zoons beriepen zich voor hun asielaanvraag op dezelfde asielmotieven.

U maakte geen melding van andere vervolgingsfeiten. (CGVS, p.7)

De asielaanvraag van uw man werd door mij op 31 mei 2010 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn asielverklaringen niet geloofwaardig werden geacht.

Een kopie van deze beslissing wordt als bijlage toegevoegd aan onderhavige beslissing.

Mijn beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest bevestigd op 29 november 2010. Uw echtgenoot ging hiertegen niet in cassatieberoep bij de Raad van State binnen de wettelijk voorziene termijn.

μBijgevolg resten er geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot de asielaanvraag van uw man en staat de beoordeling ervan vast.

Ook inzake de asielaanvraag van uw zonen L. en Me. werd door mij een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, respectievelijk op 31 mei 2010 en 29 november 2012.

Gelet op de vaststelling dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op de vermeende problemen van uw echtgenoot, zoals ook hij deze heeft uiteengezet tijdens zijn asielprocedure, wordt de geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen reeds in ernstige mate ondermijnd.

De ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder gestaafd door de vaststelling van meerdere tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw man en zoon L. voor het Commissariaat-generaal.

Zo verklaarde u aangaande de problemen die jullie in 2006 zouden hebben gekend dat u en uw zoons na de inval in jullie huis op 25 december meegenomen werden naar het politiekantoor in Tetrtskaro.

Daarnaast zouden agenten op hetzelfde moment een officieuze huiszoeking hebben uitgevoerd in jullie appartement in Tbilisi. Tijdens deze huiszoeking zouden de agenten tegen uw man hebben gezegd dat u en uw zoons werden vastgehouden op het politiekantoor. U stelde evenwel uitdrukkelijk dat uw man zelf niet werd meegenomen naar een politiekantoor. Op het politiekantoor zouden u en uw zoons gedwongen zijn om documenten te ondertekenen waarin jullie bekenden dat jullie verboden Ossetische literatuur verspreidden in Georgië. Ook dit zouden de agenten tegen uw man hebben gezegd. (CGVS, p.9-10) U ontkende dat u na deze detentie opgenomen werd in het ziekenhuis, of er naartoe ging voor onderzoek. (CGVS, p.11)

De verklaringen van uw man omtrent de inval op het einde van december 2006 zijn echter op verschillende punten tegenstrijdig met de uwe.

Uw man verklaarde dat hij op dezelfde dag als jullie (25 december) werd aangehouden in Tbilisi en enkele dagen werd vastgehouden op een politiekantoor in Tbilisi. Volgens hem hadden de agenten in Tetrtskaro u en uw zoons gedwongen om documenten te ondertekenen waarin jullie toegaven dat uw man wapens – die de agenten zelf zouden hebben geplaatst in jullie huis tijdens de huiszoeking – verborgen had en dat hij van plan was deze te verkopen aan Osseten. (M.N. – CGVS 2, p.8, 10)

Meer nog, op geen enkel moment maakte uw man er melding van dat jullie onder druk gezet werden met een valse beschuldiging van verspreiding van verboden Ossetische literatuur.

Voorts verklaarde uw man dat u naar het ziekenhuis was gebracht door de politieagenten omdat u een trombose had gekregen, waarvoor u met spoed geopereerd werd. (M.N. – CGVS 2, p.9)

Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid aangaande de vermeende detentie van uw echtgenoot in Tbilisi, verklaarde u dat u het zich niet herinnert en dat u vertelde wat u weet. Ook stelde u dat u niet van alles op de hoogte werd gebracht. (CGVS, p.15)

Dit kan geenszins volstaan als verklaring.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u in eerste instantie ter zake niet had aangegeven zich bepaalde zaken niet (meer) te herinneren.

Bovendien vermeldde u wél de huiszoeking in jullie appartement in Tbilisi, en verklaarde u dat uw man toen zou zijn verteld over jullie aanhouding.

Dat u in dit geval niet zou weten dat hij enkele dagen vastgehouden zou zijn, of dit feit niet meer zou herinneren, is geenszins aannemelijk te noemen, te meer daar dit incident een ernstige escalatie van jullie problemen vormde.

Aangaande de bekentenissen die jullie zouden hebben ondertekend, verklaarde u dan weer dat uw man waarschijnlijk de aanhoudingen in 2006 en 2008 door elkaar had gehaald. (CGVS, p.15)

Ook dit is geenszins aannemelijk te noemen. Uw man legde immers deze verklaringen af toen hij uitgebreid (en chronologisch) bevraagd werd over jullie aanhouding in december 2006. (M.N. – CGVS 2, p.8-11)

Aangaande uw vermeende hospitalisatie ten slotte, stelde u ten slotte dat u zich niet herinnerde dat u naar het ziekenhuis werd gebracht. (CGVS, p.15) Dat u een dergelijk feit niet zou herinneren, is geenszins geloofwaardig te noemen, te meer daar u in eerste instantie geen melding had gemaakt van (ernstige) geheugenproblemen.

De vastgestelde tegenstrijdigheden worden bijgevolg niet opgeheven.

Ook aangaande jullie vermeende aanhouding in augustus 2008 werden er tegenstrijdigheden vastgesteld.

U verklaarde dat u en uw zonen opnieuw meegenomen werden naar het politiekantoor van Tetrtskaro. Uw zonen zouden, toen ze geweigerd hadden om opnieuw documenten te ondertekenen, meegenomen zijn naar een bos en daar geslagen zijn. Nadien zouden ze teruggebracht zijn naar het politiekantoor.

U zou zelf geen documenten hebben ondertekend tijdens uw detentie, noch bekentenissen op papier hebben gezet. (CGVS, p.11-12, 16)

U ontkende daarnaast dat uw man toen ook werd aangehouden. (CGVS, p.13)

Vooreerst zijn deze verklaringen tegenstrijdig met deze van uw echtgenoot. Die had destijds immers verklaard dat hij op hetzelfde moment als u en uw zonen was aangehouden. (M.N. – CGVS 2, p.12)

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, gaf u aan dat uw man ook werd gearresteerd “in 2008”. Gevraagd of u hiermee het incident bedoelde waarbij uw man naar de Zee van Tbilisi was meegenomen en daar was geslagen - een incident dat u plaatste op 10 september 2008 (CGVS, p.14) – of een ander incident, verwees u opnieuw naar het incident waarbij hij was meegenomen uit het huis van een familielid (en waarna hij was meegenomen naar de Zee van Tbilisi). (CGVS, p.14)

Gevraagd of uw man voordien in 2008 al was aangehouden, stelde u zich dit niet meer te herinneren. (CGVS, p.14)

Dit is geenszins aannemelijk.

Voor de confrontatie had u geen enkele melding gemaakt van geheugenproblemen. Voorts gaf u ook concrete antwoorden op de andere vragen aangaande de gebeurtenissen in 2008, zonder aan te geven dat u zich bepaalde zaken niet meer herinnerde. (CGVS, p.11-13)

Dat u in dit geval niet zou herinneren dat uw echtgenoot ook aangehouden werd samen met jullie, is geenszins aannemelijk te noemen.

Daarnaast waren enkele van uw verklaringen inconsistent met de verklaringen van uw zoon L.. Hij verklaarde dat u bekentenissen schreef en een document ondertekende. Hij en zijn broer Me. zouden geweigerd hebben te tekenen, meegenomen zijn naar een bureau; en daar geslagen zijn totdat ze bepaalde documenten tekenden. (L. – CGVS, p.7)

Hij verklaarde op geen enkel moment meegenomen te zijn naar een bos.

Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid aangaande het al dan niet tekenen van documenten, bleef u bij uw verklaringen dat u niets tekende. (CGVS, p.16)

Dit heft de tegenstrijdigheid evenwel niet op.

Geconfronteerd met de vaststelling dat uw zoon niet had vermeld dat hij meegenomen zou zijn naar een bos, stelde u dat hij het misschien vergeten was. (CGVS, p.16) Dat uw zoon een dergelijk belangwekkend feit niet zou vermelden of niet zou herinneren, is niet aannemelijk te noemen. Bovendien verklaarde hij wel te zijn geslagen in een bureau.

Ook deze inconsistentie wordt bijgevolg niet opgeheven.

De vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de detenties van u, uw man en jullie zonen.

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat u in de maanden voor uw vertrek persoonlijk nog twee maal een internationaal paspoort hebt aangevraagd bij de Georgische autoriteiten. (CGVS, p.7)

Van een asielzoeker die vervolging vreest door (medewerkers van) de autoriteiten van zijn land van herkomst mag evenwel verwacht worden dat hij vrijwillige contacten met diezelfde overheid vermijdt.

De vaststelling dat u vrijwillig nog verschillende malen in contact bent getreden met de Georgische overheid, en dit terwijl u ondergedoken zou hebben geleefd de laatste jaren uit schrik dat de regionale politie van Tetrtskaro u zou arresteren (CGVS, p.14), doet verder afbreuk aan de door u verklaarde vrees voor vervolging.

Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat jullie niet officieel werden gezocht als criminelen. (CGVS, p.14)

Dit kan evenwel niet volstaan als verklaring. Door het aanvragen van een internationaal paspoort vergrootte u immers het risico om gearresteerd te worden aangezien u zich hiervoor op meerdere tijdstippen (voor het aanvragen en afhalen) persoonlijk naar een overheidsdienst diende te begeven (CGVS, p.5).

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande conclusies te wijzigen. Uw internationaal paspoort en huwelijksakte bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en burgerlijke staat die door mij niet betwist worden.

De twee medische attesten op uw naam tonen aan dat u medische problemen hebt gekend in Georgië. Nergens wordt echter verwezen naar de vermeende lemen die u zou hebben gekend met medewerkers van de politie. Bijgevolg tonen zij niet op objectieve wijze de door u verklaarde problemen aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 14 januari 2013 een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster vat aan met een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit (zie het verzoekschrift, p. 6) "dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet

deugdelijk zijn, omdat ze niet getuigen van een zorgvuldige afweging van de betrokken belangen", noch van een *"behoorlijke feitengaring"*.

Verzoekster is van oordeel dat de weigering van de asielaanvragen van haar man en zonen (zie p. 8) *"niet pertinent"*, omdat volgens haar *"iedere asielzoeker in België recht heeft op een onafhankelijke beoordeling van zijn of haar aanvraag in het licht van de individuele omstandigheden van zijn of haar zaak"*; volgens haar geeft de commissaris-generaal blijk van *"een manifeste vooringenomenheid"*.

Zij wijst erop dat de weigeringsbeslissing in hoofde van L. nog niet definitief is, gezien hiertegen hoger beroep werd aangetekend bij de Raad.

Zij benadrukt verder dat haar situatie (zie p. 8) *"wel degelijk verschillend is van deze van haar gezinsleden"*, gezien zij de enige persoon van het gezin is die van Ossetisch-Armeense origine is, wat de aanleiding was van haar problemen.

Betreffende de in de beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, stelt verzoekster dat er in haar eigen verklaringen geen inconsistenties voorkomen en dat haar verklaringen (zie p. 9) *"een coherent geheel vormen"*. Verder is zij van mening dat, indien zij bepaalde gegevens niet vermeld heeft, de term *"onvolledigheden"* beter op zijn plaats lijkt.

Dienaangaande benadrukt zij nog dat zij tijdens het verhoor uitdrukkelijk heeft aangegeven (zie p. 9) *"dat ze zich niet meer alle feiten en omstandigheden nog precies herinnert"*, wat zij wijt aan haar bewogen leven in Georgië en aan de feilbaarheid van het menselijk geheugen.

Zij is van oordeel dat, indien haar verklaringen volledig zouden overeenstemmen met die van haar gezinsleden, dit eerder zou getuigen (zie p. 9) *"van een grondige en opgezette coördinatie rond een (mogelijks deels verzonnen) asielrelaas"*.

Zij wijst erop dat zij (zie p. 9) *"met recente medische getuigschriften aantoonst dat ze kampt met medische problemen – diabetes 'type 2' in het bijzonder -, waarvan wetenschappelijk is bewezen dat ze de functionering van het geheugen kunnen aantasten"*. Verzoekster verwijst dienaangaande naar twee medische attesten en een artikel *"Diabetes Linked to Memory Problems in Older Adults"* van New York Times, van 19 juni 2012.

Het feit dat zij nog een internationaal paspoort heeft aangevraagd, wijt ze aan de (zie p. 10) *"voortdurende en ondraaglijke dreiging om opgepakt te worden door bepaalde leden van de regionale politie"* en stelt dat een internationaal paspoort nodig was om te kunnen vluchten.

Verder is verzoekster van mening dat de commissaris-generaal (zie p. 10) *"op onredelijke wijze het risico dat verbonden was aan de aanvraag van een paspoort (overdrijft)"*, gezien ze geen onmiddellijke reden zou hebben gehad *"om aan te nemen dat ook alle andere medewerkers van alle andere overheidsinstanties haar wilden aanhouden en vervolgen"*, temeer gezien ze niet officieel gezocht werden als criminelen.

Verzoekster stelt (zie p. 10) *dat de bestreden beslissing niet berust op een correcte feitenvinding, een zorgvuldige voorbereiding en een evenwichtige belangenafweging"*.

Zij voert een schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Volgens haar moet zij als vluchteling worden erkent omdat zij een Georgische vrouw van Ossetisch-Armeense origine is en dus behoort tot de etnische minderheid in haar land van herkomst. Zij wijst op de (zie p. 11) *"continue vervolging en ernstige schending van de grondrechten van de Ossetische minderheden"*, waarvoor zij verwijst naar *"Briefing door NGO 'Sandidzan' over 'Human Rights Situation in Georgia and South Ossetia'"* van de VN van 27 januari 2011.

Verzoekster stelt tevens van mening te zijn dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift de *"Bijlage 26"*, twee medische attesten van 17 juni 2012 en 15 oktober 2012, een artikel *"Diabetes Linked to Memory Problems in Older Adults"* van New York Times, van 19 juni 2012 en *"Briefing door NGO 'Sandidzan' over 'Human Rights Situation in Georgia and South Ossetia'"* van de VN van 27 januari 2011.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Vastgesteld wordt dat verzoekster verklaarde dat zij om dezelfde redenen als haar man asiel aanvroeg en dat zij ook geen andere problemen kende dan die verband houden met haar man (zie het verhoorverslag van 5 december 2012, p. 7).

De Raad stelt vast dat de asielaanvraag van de man van verzoekster bij beslissing van 31 mei 2010 van de commissaris-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn verklaringen niet geloofwaardig werden geacht, dat voormelde beslissing bij arrest van 29 november 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd en dat hiertegen binnen de wettelijk voorziene termijn geen cassatieberoep werd ingediend bij de Raad van State.

Deze beslissing heeft kracht van gewijsde vermits zij het voorwerp was van de in de Belgische wetgeving bepaalde beroepsmiddelen. De erin vastgestelde motieven kunnen aldus niet meer worden betwist.

Gelet op de vaststelling dat het asielrelaas van de echtgenoot van verzoekster -waarop zij zich baseert- ongeloofwaardig is, wordt ook de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster ernstig aangetast.

Bovendien stelt de Raad vast dat er tegenstrijdigheden opduiken tussen de verklaringen van verzoekster, deze van haar echtgenoot en deze van haar zoon L. én dat houding van verzoekster in haar land van herkomst, niet verenigbaar is met de door haar voorgehouden vrees.

Zo verklaarde verzoekster dat zij en haar zoons na de inval in hun huis op 25 december 2006 meegenomen werden naar het politiekantoor in Tetrtskaro, dat agenten op hetzelfde moment een officieuze huiszoeking uitvoerden in hun appartement in Tbilisi, dat de agenten tijdens deze huiszoeking tegen haar man zeiden dat zij en haar zoons werden vastgehouden op het politiekantoor, dat haar man zelf niet werd meegenomen naar een politiekantoor, dat zij en haar zoons op het politiekantoor gedwongen zijn om documenten te ondertekenen waarin ze bekenden dat ze verboden Ossetische literatuur verspreidden in Georgië, wat de agenten tegen haar man zouden hebben gezegd (zie het verhoorverslag, p. 9-10) en dat ze na deze detentie niet opgenomen werd in het ziekenhuis, noch er naartoe ging voor onderzoek (zie het verhoorverslag, p. 11).

De echtgenoot van verzoekster daarentegen, verklaarde dat hij op dezelfde dag als verzoekster, zijnde 25 december, werd aangehouden in Tbilisi en enkele dagen werd vastgehouden op een politiekantoor in Tbilisi, dat de agenten in Tetrtskaro zijn vrouw en hun zonen gedwongen hebben om documenten te ondertekenen waarin ze toegaven dat hij wapens -die de agenten zelf zouden hebben geplaatst in het huis tijdens de huiszoeking- verborgen had en dat hij van plan was deze te verkopen aan Osseten en dat verzoekster naar het ziekenhuis was gebracht door de politieagenten omdat hij een trombose had gekregen, waarvoor hij met spoed geopereerd werd (zie het verhoorverslag van M.N. van 19 mei 2010, p. 9), zonder melding te maken van de valse beschuldiging van verspreiding van verboden Ossetische literatuur.

Ook aangaande de aanhouding in augustus 2008 stelt de Raad incoherenties vast.

Zo verklaarde verzoekster dat zij en haar zonen opnieuw meegenomen werden naar het politiekantoor van Tetrtskaro, dat haar zonen, toen ze geweigerd hadden om opnieuw documenten te ondertekenen, meegenomen werden naar een bos waar ze geslagen werden, waarna ze werden teruggebracht naar het politiekantoor, maar dat verzoekster zelf geen documenten had ondertekend, noch bekentenissen op papier had gezet (zie het verhoorverslag, p. 11-12, 16).

Verzoeksters zoon L. verklaarde daarentegen dat zijn moeder, verzoekster, wél bekentenissen aflegde en een document ondertekende, dat hij en zijn broer Me. geweigerd hebben te tekenen, meegenomen werden naar een bureau en daar geslagen werden totdat ze bepaalde documenten hadden ondertekend (zie het verhoorverslag van L. van 11 oktober 2012, p. 7).

Waar verzoekster tevens ontkende dat haar man toen ook werd aangehouden (zie het verhoorverslag, p. 13), verklaarde haar echtgenoot dat hij op hetzelfde moment als zij en haar zonen was aangehouden (zie het verhoorverslag van M.N., p. 12).

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij tijdens haar verhoor uitdrukkelijk heeft gezegd *“dat ze zich niet meer alle feiten en omstandigheden nog precies herinnert”*, wat ze wijt aan haar bewogen leven in Georgië en aan de feilbaarheid van het menselijk geheugen. Zij laat gelden dat, indien haar verklaringen volledig zouden overeenstemmen met die van haar gezinsleden, dit eerder zou getuigen *“van een grondige en opgezette coördinatie rond een (mogelijks deels verzonnen) asielrelaas”*.

De Raad antwoordt dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de talrijke tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Bovendien is het zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Alle in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Verzoeksters beweringen in haar verzoekschrift dat er in haar eigen verklaringen geen inconsistenties voorkomen en dat haar verklaringen *“een coherent geheel vormen”* en dat, indien zij bepaalde gegevens niet vermeld heeft, de term *“onvolledigheden”* beter op zijn plaats lijkt, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster er nog op dat ze *“met recente medische getuigschriften aantoont dat ze kampt met medische problemen – diabetes ‘type 2’ in het bijzonder -, waarvan wetenschappelijk is bewezen dat ze de functionering van het geheugen kunnen aantasten”* en verwijst zij naar twee medische attesten en een artikel *“Diabetes Linked to Memory Problems in Older Adults”* van New York Times, van 19 juni 2012.

De Raad stelt vooreerst vast dat deze medische attesten dateren van 17 juni 2012 en 15 oktober 2012 dus van vóór het verhoor op 5 december 2012 op het Commissariaat-generaal.

Verzoekster toont niet aan waarom deze stukken niet eerder in de administratieve procedure konden worden neergelegd, zoals vereist door artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt ook vast dat uit deze attesten, waarin onder meer melding wordt gemaakt van diabetes type 2, niet blijkt dat verzoekster specifiek aan geheugenproblemen lijdt of dat haar medische problematiek haar zou belemmeren in het afleggen van coherente verklaringen.

Verzoekster maakt door het neerleggen van het artikel *“Diabetes Linked to Memory Problems in Older Adults”* van New York Times, van 19 juni 2012, waarin vermeld wordt dat *“the complications of diabetes may extend to the brain, causing declines in memory, attention and other cognitive skills”* (eigen vertaling: *“de complicaties van diabetes tasten mogelijk de hersenen aan, wat leidt tot een vermindering van het geheugen, aandacht en andere cognitieve vaardigheden”*), evenmin aannemelijk dat zij niet in staat was om verhoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden gezondheidsproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij tijdens het verhoor uitdrukkelijk heeft gezegd *“dat ze zich niet meer alle feiten en omstandigheden nog precies herinnert”*, merkt de Raad op dat verzoekster pas na confrontatie met vastgestelde tegenstrijdigheden, melding maakte van geheugenproblemen.

Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt verder dat verzoekster in staat was haar asielrelaas chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd weer te geven, doch dat haar relaas niet verenigbaar was met de verklaringen van haar echtgenoot en zoon.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat haar gezondheid haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde tegenstrijdigheden onverkort blijven.

De incoherenties in de verklaringen van verzoekster en haar familieleden doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar problemen.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster in de maanden vóór haar vertrek uit haar land van herkomst, persoonlijk nog twee maal een internationaal paspoort heeft aangevraagd bij de Georgische autoriteiten (zie het verhoorverslag, p. 7), terwijl van een asielzoeker die vervolging vreest door de autoriteiten, verwacht kan worden dat hij deze contacten schuwt uit vrees voor erger.

Haar aanvraag om een internationaal paspoort wijt zij in haar verzoekschrift aan de *“voortdurende en ondraaglijke dreiging om opgepakt te worden door bepaalde leden van de regionale politie”* en stelt dat een internationaal paspoort nodig was om te kunnen vluchten.

Deze beweringen doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster zich na het begin haar problemen nog herhaaldelijk tot de autoriteiten van haar land van herkomst heeft gewend; het blijkt niet dat zij hierbij enig probleem heeft ondervonden, wat zich keert tegen de ernst van haar voorgehouden vrees.

De beweringen in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal *“op onredelijke wijze het risico dat verbonden was aan de aanvraag van een paspoort (overdrijft)”*, gezien ze geen onmiddellijke reden zou hebben gehad *“om aan te nemen dat ook alle andere medewerkers van alle andere overheidsinstanties haar wilden aanhouden en vervolgen”* en gezien ze niet officieel gezocht werden *“als criminelen”*, worden niet aanvaard, gezien verzoekster zelf verklaarde dat zij de laatste jaren ondergedoken leefde uit schrik om gearresteerd te worden (zie het verhoorverslag, p. 14).

Door een internationaal paspoort aan te vragen stelde verzoekster zich in de kijker en vergrootte zij het risico om gearresteerd te worden aangezien zij zich hiervoor op meerdere tijdstippen -voor het aanvragen en afhalen- persoonlijk naar een overheidsdienst diende te begeven (zie het verhoorverslag, p. 5).

Ook deze vaststelling keert zich tegen de geloofwaardigheid van het bestaan van een vrees.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog laat gelden dat haar situatie *“wel degelijk verschillend is van deze van haar gezinsleden”*, gezien zij het enig gezinslid is van Ossetisch-Armeense origine is, en de *“continue vervolging en ernstige schending van de grondrechten van de Ossetische minderheden”* benadrukt, waarvoor ze verwijst naar *“Briefing door NGO “Sandidzan” over “Human Rights Situation in Georgia and South Ossetia”* van de VN van 27 januari 2011, wijst de Raad er vooreerst op dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De bij het verzoekschrift bijgevoegde "*Bijlage 26*" duidt er alleen op dat verzoekster een asielaanvraag heeft ingediend en is geen bewijs van haar voorgehouden vrees.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE